

Kişi hakikati kadar susar.

Çok konuşuyorum, o halde hakikatim biraz zayıf. İnanmıyor da başkasını inandırmaya çalışıyormuş gibi. *Hakikat* dediğimiz o kadar güçlü ise neden benim kendisini anlatmama ihtiyaç duyuyor, değil mi?

Sustuğunda ne anlayacaklarını nereden bileceksin?

Sustuğunda anlayacaklarını bilecek misin?

Bildiğini anlayacaklarını?

Bilgi sosyal bir mesele, bunun sanki insandan azade bir tarafı varmış gibi yapan insanlar bana tuhaf geliyor. İnsan kendiyle *konuşmasını* bile başkalarından öğrendiği dilde yapıyor, kendini anlatırken veya *bilirken* bile hangi açılardan bileceğini, başkalarından öğrendiği ile yapıyor ama *bilginin* nasıl oluyorsa, insandan bağımsız konuşulabileceğine inanıyor.

Bilgi insan olduğu için var, insan olmasaydı bildiğimiz anlamda bilgi olmazdı.